

HEBRÆERBREVET

438 Hebræerbrevet 1

Han tog sæde ved den Højestes højre hånd

Jesus Kristus, Guds Søn, kan ikke sammenlignes med noget skabt væsen overhovedet. Den usynlige Gud har vist sig gennem ham. Han er Guds Ord og verdens Skaber - Han er Gud! Englene hører til skabelsen og skal tilbede ham. De er Guds tjenere, som han bruger også til at hjælpe os (14). Jesus blev mennesket for at bære vore synder bort, men han vendte tilbage til herligheden i det høje og tog sæde ved den Højestes højre hånd. Han har al magt i himlen og på jorden. Kunne vi få et glimt af vor Frelasers virkelige herlighed og magt, hvor ville det dog styrke os i troen på, at han fører sin vilje igennem på alle områder!

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 1:14-17.

439 Hebræerbrevet 2:1-9

Vi ser Jesus ... kronet med herlighed og ære

Vi må give agt på det budskab om frelsen i Jesus Kristus, som vi har hørt, da der ikke gives nogen anden frelse. Salme 8:5 og følgende henviser klart i første omgang til det skabte menneske. Men her anvendes det om Menneskesønnen, Jesus Kristus. Han alene opfylder disse ord til fulde. Han er "kronet med herlighed og ære" til bedste for alle, fordi han har smagt døden. Alt er ham underlagt, men hans altomfattende autoritet er endnu ikke synlig, selv om den er en kendsgerning (8); dog med troens øjne ser vi ham som den herliggjorte Frelser, der har tilvejebragt "en frelse så stor" (3) for hele verden. Lad os huske: alt er underlagt ham!

HUSKEVERS: Filipperbrevet 2:9-11

440 Hebræerbrevet 2:10-18

Derfor måtte han i ét og alt blive som sine brødre

Her understreges det, som vi ved, - og dog hvor lidt vi forstår det - at Jesus Kristus måtte blive menneske for at frelse mennesker. Frelsens banebryder måtte lide; det var uundgåeligt, det var bestemt, det var kun på lidelsens vej, han kunne føre sine brødre, sine børn med sig. Han blev et menneske for at kunne dø, og i døden bryder han dødens magt over menneskeheden. Han sonede sit folks synder ved sin død og åbnede vejen ind til livet for os alle. Ikke blot det, men han fører os ind på vejen, og er til stadighed aktiv med os for at hjælpe os fremad gennem fristelser. Han har gennemlevet et menneskeliv på jorden og forstår derfor, hvad det vil sige at blive fristet.

HUSKEVERS: Lukasevangeliet 24:26.

441 Hebræerbrevet 3

Forman hinanden hver dag, så længe det hedder "i dag"

Kristus overgår langt Moses; der er ingen sammenligning mellem dem. Tro som Moses var, forblev han dog tjener i Guds hus, men Kristus er Søn over det. Så skifter tanken til "huset". Vi er Guds hus, står der, men det skal vi ikke tage som en selvfølge. Det er betinget: "Dersom" (6); "hvis" (14). Vi skal dog ikke miste modet, for det er vantro; vi har troens frimodighed, for det er Jesus, der bygger huset (3). Læg mærke til ordene "i dag", der kommer tre gange. Advarselen gives, fordi vi i dag kan lytte til hans røst og formane hinanden; tiden er ikke forpasset - endnu er det frelsens dag, hvor vi kan omvende os og sætte hele vor tillid til ham, Kristus.

HUSKEVERS: 2. Korinterbrev 6:2

442 Hebræerbrevet 4:1-10

Vi har fået det glædelige budskab forkyndt

Fra Guds side er "hvilen" beredt, og det glædelige budskab derom forkyndt. Israel i ørkenen er en advarsel til os mod vantro og ulydighed. De fik det glædelige budskab forkyndt, men de gik glip af det, Gud havde beredt dem, fordi de ikke troede på det. Det er lærerigt at se, hvor grundlæggende åndelige sandheder kan hentes fra skabelsesberetningen i Første Mos. 2:1-3 Gud hvilede på den syvende dag, ikke fordi han var træt, men fordi han var færdig med alle sine gerninger. Der manglede ikke noget. Det glædelige budskab, der nu forkyndes os, er evangeliet om Guds frelsesgerning, der ligeledes er færdig. Vi, som tror, går ind til den hvile, der kommer af at vide, at gerningen er fuldendt. Der mangler ikke noget.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:24-25

443 Hebræerbrevet 4:11-16

Da vi nu har en stor ypperstepræst

Det synes en modsætning at sige, at vi skal "være ivrige efter" "stræbe efter" gl.o. at gå ind til "hvilen". Men det stemmer med erfaringen, at det ikke er så nemt at blive i troens "hvile"; det sker næsten af sig selv, at vi falder tilbage på egne gerninger, og det er vantro og ulydighed. Vi må til stadighed lade Guds Ord dominere vore tanker og hjerter, læse det, åbne os ved tro for de umuligheder, det forkynder os. Det er heller ikke noget, vi selv kan tage vare på, derfor bliver vi straks mindet om Jesus Kristus, vor store ypperstepræst, der forstår vore skrøbeligheder og kommer os til hjælp. Guds Ord er ikke et krav, vi er stillet over for; Guds Ord er Ham, der sidder på nådens trone for at hjælpe os!

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:28.

444 Hebræerbrevet 5:1-10

Han blev årsag (ophav, gl.o) til evig frelse

Lydighed er nøglen til Jesu Kristi fuldbragte værk. Som vor repræsentant måtte Jesus Kristus være lydige, dvs. bøje sig for en andens vilje. Det er det modsatte af, hvad Adam gjorde, da syndefaldet skete. Han ville ikke bøje sig under det ene forbud, Gud havde givet; han var ulydig, han ville være sin egen herre. Den Herre Jesus Kristus var helt fri for denne stoltheds gift, og han viste det ved fuldkommen lydighed mod Guds vilje. Den ledte ham til døden på korset, og ved sit fuldkomne offer blev han årsag til evig frelse for alle, som er lydige mod ham. Samme lydighed må findes i os, der får del i den evige frelse.

HUSKEVERS: Apostlenes Gerninger 5:31-32

445 Hebræerbrevet 5:11 - 6:8

I er blevet sløve til at høre

Med vers 11 bryder forfatteren af for at sukke over læsernes umodenhed, der gør det svært at forklare dem åndelige sandheder. De var engang oplagte til at høre, men nu er de blevet sløve. Det er farligt, for det fører nemt til frafald. De burde vokse fra den børnelærdom, som har lagt grundvolden til deres kristenliv, og udvikle deres åndelige sanser ved at bruge dem, ellers står de i fare for at forlade selve grundvolden, som altid vil forblive Kristus Jesus og hans frelsesværk. Det er en af de alvorligste advarsler i Bibelen og viser os, at vi ikke må omgås Guds Ord letsindigt. Ellers kan vi gå glip af det liv, det tilbyder os.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 3:19.

446 Hebræerbrevet 6:9-20

Det håb, som ligger foran os ... er som et anker for sjælen

Efter de alvorlige ord i de foregående vers, bliver vi opmuntret til at tro, at det ikke står så galt til med os, men at vi har del i frelsen. Vi opfordres til at fastholde fuld vished i håbet, så vi ikke bliver sløve. Vi har brug for tro og tålmodighed, ligesom Abraham, for at arve Guds løfte. Vor opmærksomhed vendes dog bort fra os selv - om vi nu er ivrige nok - mod Guds løfte. Det er dér, vi finder vort anker for sjælen, aldrig hos os selv! Gud kan ikke lyve, og hans løfte står derfor urokkeligt fast. Jesus er gået ind "bag forhængen" som vor ypperstepræst, en sikkerhed for, at vi må følge efter, helt ind til den hellige Gud!

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 1:13

447 Hebræerbrevet 7:1-10

Han er ... Retfærdighedskonge, ... Fredskonge

Alt, hvad vi ved om Melkisedek, finder vi i Første Mos. 14:18-20. Han var præst og konge, længe før Israel blev en nation, og det levitiske præsteskab blev indstiftet. Vi finder hans navn igen i Sl. 110, hvor David taler profetisk om Guds konge og præst. Helligånden har overvåget, hvilke oplysninger om ham, der kom med i den hellige Skrift, så han kunne bruges til denne undervisning om Jesus Kristus. Resten af hans historie er os uvedkommende og ville kun have ødelagt billedet. Jesus Kristus er Retfærdighedskonge og Fredskonge; han er fra evighed og til evighed og holder derfor aldrig op med sin præstegerning, hvorved han er mellemmand mellem Gud og mennesker og bringer os både retfærdighed fra Gud og fred med Gud.

HUSKEVERS: Esajas 9:5-6 .

448 Hebræerbrevet 7:11-28

Jesus er blevet garant for en bedre pagt

At nå målet (gl.o. fuldendelsen) er en nøgletanke i dette afsnit (11,28). Fordi Jesus er blevet præst, er det levitiske præstedømme, som Mose lov hviler på, blevet sat til side. Det havde vist sig ude af stand til at frelse - "loven førte jo ikke til målet" (19) - men med Jesus Kristus kom et bedre håb, en bedre pagt, der forener os med Gud. Den står han inde for, og da han lever evindeligt, kan den aldrig svigte. Han har beseglet den ved én gang for alle at udgyde sit livsblod som soning for vore synder. Han går i forbøn for alle, der kommer til Gud ved ham, og kan derfor frelse dem helt og fuldt. Han opgiver os ikke på halvvejen!

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 2:5-6.

449 Hebræerbrevet 8

Vi har en sådan ypperstepræst ... i himlene

Er vi "sløve" (5:11), eller kan vi "følge med" i disse kapitler! Lad os i hvert fald få fat i "hovedsagen", at vor ypperstepræst, Kristus Jesus, er almægtig, for han sidder på højre side af den Højstes trone i himlene. Den jordiske helligdom (tabernaklet) var blot en skygge af den himmelske. Jesus Kristus har ikke frembragt sit offer ved en jordisk helligdom, men i den himmelske. Den første pagt med Israel blev brudt fra menneskers side og duede ikke mere. Derfor har Gud sluttet en ny pagt med dem til erstatning af den gamle. Jesus Kristus er formidler (gl.o. mellemmand) af denne "bedre" pagt, der er lovfæstet ved "bedre" løfter. Det bedre består i, at Guds love skrives inden i vore hjerter i stedet for at være et ydre krav. Med andre ord, vi får et nyt hjerte, der elsker Gud og hans vilje.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:34

450 Hebræerbrevet 9:1-10

Vejen til det Allerhelligste endnu ikke er åbnet

Tabernaklet i ørkenen, som lovgivningen til Moses ved Sinaj var knyttet til, er her beskrevet. Formålet er at demonstrere, hvor begrænset den første pagts guds-tjenesteordning var, idet den ikke kunne skaffe folket fri adgang til Guds nærværelse. Tværtimod, selv om præsterne - som de eneste - havde lov til at gå ind i "det hellige", var det kun det forreste rum. Der hang endnu et forhæng, der spærrede vejen ind til pagtens ark med sonedækket, hvorfra Gud talte (Anden Mos. 25:22). Kun ypperstepræsten måtte vove sig ind bag dette forhæng, og det ved én eneste lejlighed hele året, den store forsoningsdag. Jesu offer ændrede alt dette.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 3:12

451 Hebræerbrevet 9:11-22

For at de kaldede kan få den evige arv, der er lovet

Jesu værk anskueliggøres fortsat på baggrund af tabernaklets gudstjenesteordning. Fjerde Mos. 19 fortæller om renselsesvandet, der indeholdt aske fra en lydefri rød ko, slagtet efter bestemte anvisninger, og som kunne gøre de urene rene. Hvor meget mere virksomt må ikke Kristi blod være; det taler ikke blot for Guds ansigt, men virker fred i vor samvittighed. Billedet ses fra en anden synsvinkel: blodet er et bevis på, at testatorens død har fundet sted, og at arvingerne derfor kan få arven udleveret. Vi har allerede fået en del af arven – tilgivelse og ny fødsel med alt, hvad den indebærer - men det meste er gemt i himlene til os, som Peter siger, og åbenbares først ved Jesu genkomst.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 1:3-5

452 Hebræerbrevet 9:23-28

Kristus gik ... ind i selve himlen ... til gavn for os

Efterligninger af den himmelske helligdom måtte renses ved offerdyrets blod. Men disse ofre havde ingen værdi i sig selv, de pegede blot på det virkelige offer, der skulle ofres i den himmelske helligdom. Kristus er skildret som både præst og offer - han gik ind i selve himlen med sit eget blod, som han havde udgydt én gang for alle for at udslette synden. Han kan aldrig ofres mere, graven er tom, synden er borte, han er opstanden! Det var for vor skyld, til gavn for os, at han gik ind til himlene og præsenterede sit dyrebare blod. Ingen synd kan bestå og give anledning til anklage, hvor Jesu blod taler! Det er for Guds åsyn, at blodet er blevet ofret - det har intet med vore følelser at gøre. Frelsen er sikret i Kristus og virkeliggøres til fulde, når han kommer igen.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:1-2

453 Hebræerbrevet 10:1-18

Der er ikke længere brug for syndoffer

Hvor virkningsfuldt er ikke Jesu Kristi offer! De mange ofre under den gamle pagt kunne aldrig fjerne synder. De måtte gentages år efter år, hvilket beviser, hvor virkningsløse de var. Deres betydning - for de var forordnet af Gud - lå i, at de pegede frem mod det ene offer, som Jesus Kristus skulle bringe. Han ofrede sig selv én gang for alle; det var tilstrækkeligt til at fjerne synd, så den aldrig mere skal huskes. Vi kan ikke gøre noget som helst for at sone vor synd, den er sonet! Frelsesværket er fuldendt ved Jesu død og opstandelse. Derfor sidder han ved Guds højre hånd og venter på, at virkningerne deraf skal åbenbares og tilintetgøre al modstand mod hans herredømme.

HUSKEVERS: 1. Johannesbrev 2:2

454 Hebræerbrevet 10:19-39

Kast altså ikke jeres frimodighed bort

Med udgangspunkt i Jesu Kristi fuldgyldige, én-gang-for-alle-offer for synd, der har åbnet vejen ind til Gud, opfordres vi til at træde frimodigt frem for ham - med andre ord: gøre brug af den indgang, som Jesus så dyrt har vundet til os. Der følger en alvorlig advarsel til dem, der kender Jesu forsoningsværk, men ringe-agter det ved at foretrække at fortsætte i synd (26-31). Lad os ikke lukke ørerne for denne påmindelse om Guds dom; uden den har frelsen ingen mening. Men frelsen er en virkelighed for os, som tror. Mange kristne i andre lande står i dag i kampe på tilsvarende måde som hebræerne - måske er der større fare for lunkenhed hos os.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:1

455 Hebræerbrevet 11:1-12

Uden tro er det umuligt at behage ham

Tro er "bevis" på det usynlige. Hvad vi hverken kan se eller høre eller røre ved, kan vi vide ved tro. Tro har med den usynlige verden at gøre, men dens virkninger er synlige, fordi troen viser sig i gerning. Abel bragte et rigere offer - Enok levede velbehageligt for Gud - Noa byggede arken - Abraham adlød og brød op fra sit land, osv. Det var troen, der gav disse gerninger mening. Syndfloden demonstrerer trosprincippet: alle omkom undtagen Noa og hans familie. Han var den åndelige arvtager af retfærdigheden af tro efter Abel og Enok og havde vist det ved at bygge arken.

HUSKEVERS: Romerbrevet 1:17.

456 Hebræerbrevet 11:13-28

Med troen i behold døde alle disse uden at have fået

...

Disse troshelte oplevede noget med Gud, men de opnåede ikke det egentlige, som de havde grebet ved tro. På deres dødsdag lå det endnu i fremtiden, for det havde med Himlen at gøre. De døde dog ikke som skuffede mennesker, men i erkendelse af, at de havde været fremmede på jorden; det er ikke bare en talemåde, at kristne går hjem, når de dør. Abrahams tro fortsatte gennem Isak, Isaks gennem Jakob, Jakobs gennem Josef. Døden er ikke afslutningen for troen. Det er bemærkelsesværdigt, at i flere tilfælde er det eneste, der nævnes om deres tro, det, de sagde i deres sidste stund (20,21,22). Moses holdt ud, fordi han så den usynlige ved tro.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 3:4

457 Hebræerbrevet 11:29-40

Alle disse, hvis tro er bevidnet, opnåede dog ikke at se

...

Igen bliver vi mindet om, at disse troshelte ikke opnåede at se løftet opfyldt. De udførte mange bedrifter ved tro, og de så mange løfter gå i opfyldelse. Men alligevel var mange af dem udsat for trængsel og forfølgelser, ja mange led martyrdøden på grusom vis. Var deres tro da ikke stærk nok? Jo, deres tro fremhæves, men tiden var ikke inde til den fulde åbenbaring af den usynlige verdens virkelighed, først og fremmest den Almægtige Gud selv, som de troede på. Vi er børn af tiden og ønsker her og nu at se troens resultater. Men troen har oftest med fremtiden at gøre!

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 1:3-5

458 Hebræerbrevet 12:1-17

Lad os ... holde ud i det løb, der ligger foran os

På baggrund af alle trosheltene i kap. 11 opfordres vi stærkt til selv at løbe (gl.o. ile fremad) i troens kapløb. For at vi ikke skal miste modet ved tanken, bliver vi mindet om Jesus Kristus. Han har banet troens vej og fuldendt den. Han sidder ved Guds højre hånd, og ved at se hen til ham kan vi løbe. Vejen er korsets vej, som den var det for ham. Derfor skal vi ikke undre os, om vi møder vanskeligheder, som vi synes næsten ikke er til at komme igennem. Men lidelse er til opdragelse og et bevis på Guds kærlighed (6). Han opdrager os, mens vi løber. Det er et løb, der ikke afvikles i en fart, men varer hele livet igennem. Derfor behøver vi udholdenhed.

HUSKEVERS: Jakobsbrevet 5:11

459 Hebræerbrevet 12:18-29

Lad os takke for, at vi får et rige, der ikke kan røkkes
Guds åbenbaring på Sinaj bjerg var frygtindgydende og fik jorden til at skælve, så selv Moses blev forfærdet. Men vi er kommet til den åndelige virkelighed. Det er endnu mere forfærdeligt; men den nye pagts mellemmand, Jesus, har banet vejen for os. Derfor er der en så alvorlig advarsel mod ikke at ville høre ham - så kan man ikke undfly straffen, når Guds røst får alt det skabte i himlen og på jorden til at skælve. Da består kun det evige, men tænk! i Kristus Jesus har vi del i det urokkelige, uskabte evige rige. Vi forstår godt opfordringen til at være taknemlige og til at tjene Gud i gudsfrygt og ærefrygt. Hvor forfærdeligt, om vi tog det som en selvfølge!

HUSKEVERS: Efeserbrevet 5:20-21

460 Hebræerbrevet 13:1-14

Lad os da gå ud til ham "uden for lejren"

Lad os læse disse formaninger i det store perspektiv, som kap. 12 giver. Broderkærlighed, gæstfrihed, omsorg for de forfulgte osv. skulle være naturlige for os, som hører Herren til, og dog behøver vi at blive mindet om dem. Herren er vor hjælper, Jesus Kristus forbliver den samme. Igen illustreres en side af Jesu Kristi gerning fra den gamle pagt: som offerdyrene blev opbrændt "uden for lejren", led Jesus uden for byporten. Den praktiske betydning for os er, at vi må gå til ham "uden for" verdens anerkendelse og endog religiøse menneskers anerkendelse. Er vi villige til at bære hans forsmædelse?

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 4:14

461 Hebræerbrevet 13:15-25

Han selv udvirker i os, hvad der er ham velbehageligt
Opfordringen til altid at bringe takoffer til Gud følger efter formaning til at følge Jesus "uden for lejren". Vi skal ikke sukke over de afsavn, vi må lide, men være taknemlige for, at vi får lov til dette lidelsesfællesskab med ham. (Se Fil. 3:8-10). Andre "ofre", Gud glæder sig over, er praktisk næstekærlighed (15-16). Det er vigtigt at følge vore åndelige vejledere - måske noget vi behøver at blive mindet om i vor stærkt individualistiske tid. Brevet slutter med de opmuntrende ord, at det er fredens Gud, der virker i os, så vi kan gøre hans vilje. Vi kan vide dette med sikkerhed, fordi han har oprejst Jesus fra de døde og derved bekræftet den nye pagt, beseglet med Jesu blod. Al æren i evighedernes evighed tilhører ham.

HUSKEVERS: Judasbrevet 24-25